

su gnçesi
fatma olak

AGDAŞ TÜRK ŐİİRİ

med

veremden ölen bir şair neden ölür?

gide gele yoruldum bu müstesna sokaktan
kahrın elleri sanki güneşi siperliyor
soruyorum nedir bu: soldan sağa yalnızlık
bir taş başın kaldırıp kalbini gösteriyor

bir sen gitmişsin sanki herkesler burda kalmış
ağız birliği etmiş gülmemeye her bi' kuş
öksürüp durmuş hayat, kan sızmış mendilinden
çiçeksiz bir avluda sözlerinden soyunmuş

günlerin rahlesinde gül dokuyan bir adam
tezgâhındaki şarkı gül kokusundan kadîm
ne ki hatra gelmiyor, evvelâ oydu anan
son bileti yağmura kesilmiş sessiz film

belki de nisan'dayız aylardansa kuşkonmaz
silah sesleri duydum, gül inledi namluda
yumunca gözlerini yol iz bilmez şiirim
hercaî bir gecenin ne yanından tutula

ele güne pervasız ince saz, ince dertli
öpülmemiş saçları uzuyor hep geceden
nerede görülmüştür huysuzlanan bir ölü
tabutunun eğri çakılmış çivisinden.

dünya aldanışlar günü

yanlış bilgi vermişler, yakında panayır yok
trapezler, cambazlar, yıldız dolu salıncak
buradan gidilirse bir karlı dağ kim bilir
belki bir kucak odun şimdilik ısıtacak

birazdan perde kalkar, kostümler kapışılır
sürgün bir antigone mirî malım dededen
tarih umursamazken sırma kuşlar kaçışır
elbet tetiğe çöker münafık urba giyen

çiğ bir ışık altında kelimeler tarumar
sükûttan miğfer döktüm velâkin çok sonradan
romanda mı okudum söze nikâhı düşen
bir sabah sallanmış ıslak incir dalından